

8. — Hvad Forslaget under Nr. 1 angaaer, da er det væsentligt at betragte som en Redactionsforandring. Det er jo en Selsølgelse, at Regjeringens Bemyndigelse til at udløse Drifts-selskabet ikke blot maa omfatte de udstede Actier, men, forsaavidt der er anvendt Mere paa Driften, end der er udstedt Actier for, ogsaa maa omfatte dette Beløb. Dette er, efter hvad Udvalgets Fleertal har erfaret, netop Tilfældet. Der stikker i Driften omtrent 100,000 Rb. mere, end Selskabet hidtil har udstedt Actier for, men for hvilke 100,000 Rb. det naturligviis var berettiget til at udstede Actier. Paragraphens Affattelse maa derfor forandres saaledes, at Regjeringen ikke er indskrænket til blot at udløse de udstede Actier, men dette er, som sagt, i Realiteten ingen Forandring. — Udvalgets andet Forslag gaaer ud paa, at der mellem § 1 og 2 skal indskydes en ny Paragraph, hvori det bestemmes, at Regjeringen skal kunne udstede et saa stort Beløb i 4 pCts. rentebærende uopsigelige Obligationer, som maatte være fornødent til at bestride de med denne Lovs Gjen-nemførelse forbundne Udgifter. Dette Forslag stræber hen til at afvæbne den Indvending, som er gjort af et æret Medlem for Kjøbenhavn (Krieger), at Loven manglede en Bevillingsparagraph. Udvalget havde ingenlunde tabt af Syne, at en saadan Bevillingsparagraph pleier at være vedføjet en Lov, som gaaer ud paa et Foretagende, der ikke kan tilveiebringes uden en Pengeanvendelse; det har, saaledes som jeg allerede havde Veilighed til at bemærke under Sagens anden Behandling, været paa Tale i Udvalget, hvorledes en saadan Paragraph skulde affattes, men man skød Spørgsmaalet tilside, fordi man først ønskede at faae afgjort, om Thinget overhovedet vilde gaae ind paa Statsdriften eller ikke, og tænkte i Mellemtiden inden 3die Behandling at kunne forene sig med den ærede Finanzminister derom. Det er iøvrigt ikke uden Exempel i Love endogsaa af temmelig nyt Datum, at man har udeladt en saadan Bevillingsparagraph. Jeg taler ikke her om Love, hvor Pengendgifterne vare at betragte som en reen Bisag; ogsaa Love, som ligefrem ere gaaede ud paa at paalægge Statskassen Udgifter, ere udgaaede uden en saadan Bevillingsparagraph. Jeg skal som et af de aller-

næste Exempler herpaa nævne Loven af 9de Februar 1866 om Oprettelsen af en ny Redningsstation. Dertil vil man maaskee svare: Ja, men det er skeet, fordi Summen var mindre betydelig, og jeg indrømmer ogsaa, at det kan forklare, at man har udeladt Bevillingen der. Her have vi nu troet, at det ikke var hensigtsmæssigt at nævne nogen Sum, fordi Summens Maximum ligefrem er givet, og dens Minimum ikke kan bestemmes i et Sag som denne, hvor der først skal forhandles derom. Hvis den høitagtede Regjering mellem 2den og 3die Behandling havde indledet en Forhandling og var kommen paa det Rene med, hvad Udgiften vilde beløbe sig til, var man selsølgelig gaaet endnu et Skridt videre og havde indsat selve Udgiften i Loven, men da dette ikke er skeet, tror jeg ikke, at nogen Sum bør staae der. Derimod have vi troet, at det burde indsettes, paa hvilken Maade Pengene skulle tilveiebringes, idet det hos Enkelte vilde kunne vække Frygt for at vedtage Loven, dersom det kunde antages, at Meningen var den, at Regjeringen skulde gjøre en contant Udbetaling af de mellem 1 og 2 Millioner Rb., som behøves, hvilket i et Dieblil som dette, da der ikke er fuldstændig Egevægt mellem Statens Indtægt og Udgift, kunde synes betænkeligt. Udvalget har nu meent, at disse Penge bør tilveiebringes paa samme Maade, som de overhovedet tilveiebringes til de jydsk-sjyenske Jernbaneanlæg, nemlig ved at udstede et tilsvarende Beløb i 4 pCts. rentebærende Obligationer, og den ærede Finanzminister, med hvem Udvalget har confereret, har Intet hadt at invende mod, at den nye Paragraph bliver optagen i Loven. — Det sidste Forslag under Nr. 8 gaaer ud paa, at der skal tilføies en ny § 6, som indskrænker Regjeringens Bemyndigelse til at gjælde i 3 Maaneder. Udvalget har ogsaa herved troet at komme dem imøde, som ængstede sig ved at vedtage Loven. Udvalget har meent, at det kunde være rigtigt at forlange, at Sagen skulde afgjøres strax, det har troet, at den helst maatte bringes til Afgjørelse, medens man kan antage, at den nuværende Regjering er tilstede, idet det ikke er givet, at man vilde betroe enhver Regjering en saa udstrakt Credit eller vise den saa stor Tillid, som der ved denne Lov ganske vist